

Spiegel van gerechtigheid

(...)

Laat me jullie eerst een anekdote vertellen:

Mgr. Ladeuze heeft zijn naam gegeven aan het beroemde plein in Leuven alwaar de even bekende universiteitsbibliotheek prijkt. De carrière van deze gewezen rector heeft ooit omwille van een beruchte uitspraak over het Magnificat aan een zijden draadje gehangen. Hij beweerde namelijk dat het weinig waarschijnlijk was dat Maria bij haar bezoek aan Elisabeth prompt in verzen was uitgebarsten. Enkel door zijn rectoraat kon Ladeuze maar net ontkomen aan de banvloek van het Rome in de weinig kritisch wetenschappelijke tijdsgeest van goedweg 100 jaar geleden.

Dit vertelt natuurlijk niets over het Magnificat zelf. Maar het vertelt wel op een eigenzinnige manier dat dit loflied voor heel wat revolutie kan zorgen.

...)

Het is deze averechtse logica die het geloof in God behoort te kenmerken. In die averechtse logica wordt alles omgekeerd. *Machtigen stoot hij van hun tronen, Hoogmoedigen brengt hij ten val, Rijken stuurt hij heen met lege handen.* Het Magnificat is daarbij overduidelijk een voorsmaak van de zaligsprekingen, de grondwet voor christen-zijn.

(...)

De kerstbomen zijn inmiddels lang opgeruimd, de resten van de feestmaaltijden verwerkt, onze beloftes en voornemens uitgesproken en tegen beter weten in wat afgezwakt. Maar het begin van het jaar is nog vers. Vers genoeg om het magnificat te horen als een belofte voor een nieuw begin en Maria als gids te kiezen.

Want bij die vreselijke lange litanie van namen over Maria staat er ook eentje die perfect boven het magnificat geplaatst kan worden. Die naam zegt duidelijk wie Maria is: Maria: spiegel van gerechtigheid.

Op die manier luisteren naar het Magnificat is op een gedurfde manier kijken naar Maria die ons een spiegel voorhoudt over hoe de belofte van God voor deze wereld gestalte krijgt.

En dat is een boodschap die ons Christenen aanmoedigt tot gepaste maar revolutionaire nederigheid.